

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **I. S.**, narozený X
státní příslušnost Marocké království
naposledy umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
t. č. neznámého pobytu
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
sídlem Kovářská 933/4, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**
sídlem Masarykova 925/27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2024, č. j. KRPU-144281-43/ČJ-2024-040022-RD-SV,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 9. 11. 2024, č. j. KRPU-144281-43/ČJ-2024-040022-RD-SV, kterým byla podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s § 124

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odst. 2 zákona o pobytu cizinců, prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutí žalované ze dne 13. 8. 2024, č. j. KRPÚ-144281-27/ČJ-2024-040022-RD-SV, o devadesát dnů.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že pokud byla doba zajištění prodloužena o 90 dnů, mělo být žalovanou konkrétně uvedeno, jaké dílčí kroky bude třeba učinit během těchto 90 dnů a především, jaká je časová náročnost těchto jednotlivých kroků z pohledu dosavadních zkušeností a praxe. Zdůraznil, že žalovaná uvedla sice určité kroky, ale pouze s odkazem na zákonné lhůty bez bližšího praktického fungování ze svých zkušeností. Nebyla tak naplněna podmínka, aby žalovaná konkrétní kroky opřela o konkrétní časové úseky. Poukázal na to, žalovaná v napadeném rozhodnutí na straně 4 uvádí, že byla dne 5. 11. 2024 Ředitelstvím služby cizinecké policie informována, že ředitelství dne 3. 9. 2024 odeslalo podklady k ověření totožnosti žalobce na Velvyslanectví Marockého království a že dosud ze strany ambasády i přes urgence neobdrželo žádnou odpověď. Následně na straně 5 rozhodnutí žalovaná uvádí, že doba ověřování totožnosti v případě Maroka je individuální a nelze v žádném případě stanovit přesnou lhůtu k ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu, přičemž z úřední činnosti ředitelství služby cizinecké policie je zjevné, že Velvyslanectví Maroka spolupracuje a nelze předjímat neověření totožnosti. Zdůraznil, že žalovaná v původním rozhodnutí o zajištění ze dne 13. 8. 2024 na straně 9 uvedla, že ve většině případů probíhá proces ověřování totožnosti cizinců z třetích zemí a vydání náhradního cestovního dokladu trvá 40-50 dnů, dalších 10-20 dní cestuje doklad na Ředitelství služby cizinecké policie. S ohledem na to stanovila žalovaná dobu zajištění na původních 90 dnů. Z informace od Ředitelství služby cizinecké policie však dle žalobce zřejmě vyplývá, že Velvyslanectví Maroka ve věci žádosti o ověření totožnosti cizince nijak nespupracuje. Původní odhad žalované se tak ukázal zcela lichým. Žalovaná přitom nadále na straně 5 napadeného rozhodnutí tvrdí, že ověření totožnosti je reálné, neuvádí však, na základě čeho se tak domnívá. Poznamenal, že žalovaná dále připouští, že v žádném případě nelze stanovit přesnou lhůtu pro ověření totožnosti, přičemž však nestanovuje ani přibližný odhad toho, jak dlouho očekává, že by mělo ověření totožnosti trvat. Žalobce se domníval, žalovaná v tuto chvíli zkrátka netuší, jak dlouho bude ověření totožnosti trvat a jestli k němu vůbec dojde, neboť Velvyslanectví Maroka zřejmě nespupracuje. Žalovaná proto rozhodla o stanovení maximální doby zajištění prostě proto, že neví, jak dlouho může ověření totožnosti trvat. Žalobce byl přesvědčen, že takový postup odporuje požadavkům judikatury.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná ve vyjádření konstatovala, že se v napadeném rozhodnutí k době, o kterou zajištění prodloužila, i k výčtu úkonů, které je třeba ještě učinit, včetně odhadu doby, kterou každý úkon zabere, zabývala velice pečlivě zejména na stranách 4-5 napadeného rozhodnutí; žalovaná zde uvedla, že žalobce stále nevlastní náhradní cestovní doklad, a celý proces je tak na samotném počátku, neboť marockými orgány zatím nebyla ověřena totožnost žalobce. Absence cestovního dokladu je překážkou faktické povahy pouze dočasnou. V tuto chvíli došlo k odeslání veškerých podkladů cestou Ředitelství služby cizinecké policie na Velvyslanectví Maroka v Praze a bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, které nabylo právní moci dne 14. 8. 2024. Jak vyplývá ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, veškeré dokumenty týkající se zjištění totožnosti a vystavení náhradního cestovního

dokladu pro žalobce byly dne 3. 9. 2024 zaslány na Velvyslanectví Maroka v Praze. Do současné doby nebyla v dané věci na Ředitelství služby cizinecké policie doručena od Velvyslanectví Maroka žádná odpověď, a to ani přes písemnou urgenci ze dne 30. 10. 2024 a opakovanou telefonickou urgenci. Ředitelství služby cizinecké policie ve své zprávě dále uvedlo, že minimální doba ověření totožnosti trvá 90 dnů i déle a vystavení náhradního dokladu trvá 14 dní i více; v případech ověřování totožnosti a vydávání náhradních cestovních dokladů Velvyslanectví Maroka spolupracuje, a proto nelze předjímat, že totožnost žalobce nebude ověřena. Je tedy dle žalované zřejmé, že příprava realizace správního vyhoštění aktivně pokračuje, zatím k ověření totožnosti nedošlo, neboť je nyní na příslušných úřadech Maroka vykonat potřebné kroky k ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu. Teprve poté může být Ředitelstvím služby cizinecké policie podniknuta následná fáze přípravy samotné realizace správního vyhoštění. Jelikož se žalobce odmítá dobrovolně vrátit do domovského státu, bude nutné zajistit letenky pro doprovázející policisty, povolení tranzitu od příslušných policejních orgánů tranzitního státu, přičemž tato spolupráce a logistické zabezpečení je vhodné na diplomatické úrovni a může trvat až 1 měsíc.

4. Žalovaná uvedla, že Ředitelstvím služby cizinecké policie jsou činěny aktivní kroky k nastavení ještě účinnější spolupráce, kdy probíhají opakovaná jednání s velvyslankyní Marockého království v Praze a byla navržena technická asistence při předávání žádostí k zajištění rychlejší a účinnější spolupráce. Zdůraznila, že z dostupných statistik a z vlastní činnosti ve věci zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění je žalované známo, že realizace správního vyhoštění občanů Maroka probíhá. Poukázala na to, že dne 28. 11. 2024 obdržela informaci Ředitelství služby cizinecké policie o tom, že totožnost žalobce nebyla ověřena, když dle sdělení Velvyslanectví Maroka se nejedná o jejich občana, a proto bylo zajištění žalobce dne 30. 11. 2024 ukončeno.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, EU:C:2022:858) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Dne 11. 8. 2024 byl žalobce na území Německa zadržen bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu a na základě readmisní dohody byl dne 12. 8. 2024 vrácen na území ČR. Provedenou lustrací bylo zjištěno, že žalobce není držitelem žádného oprávnění k pobytu, které by mu umožnilo pobývat na území ČR ani na území jiného státu EU a že pobývá na území EU a ČR bez platného cestovního dokladu a oprávnění ke vstupu a pobytu. Na základě zjištěných okolností bylo se žalobcem dne 12. 8. 2024 za přítomnosti tlumočníka zahájeno řízení o správním vyhoštění žalobce a následně byl rozhodnutím ze dne 13. 8. 2024 zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
9. Dle protokolu ze dne 12. 8. 2024 žalobce mimo jiné uvedl, že z Maroka odcestoval asi před 8 měsíci do Tuniska za pomoci převaděčů, odkud dále pokračoval lodí do Itálie. V Itálii zůstal asi 3 měsíce, kde pracoval nelegálně ve stavebnictví. Poté odcestoval do Francie a následně do Německa, kde zůstal asi měsíc. Při své cestě po Německu se ocitl v rámci přestupu na autobus na autobusovém nádraží v ČR, když dále pokračoval zpět do Německa, byl zadržen německými orgány. Žalobce uvedl, že podmínky vstupu a pobytu na území EU dobře zná, cestovní doklad nikdy neměl, na území ČR nikoho nezná, nemá dostatečné finanční prostředky pro návrat do domovského státu. Zdůraznil, že v Maroku mu nic nehrozí, má tam otce a sourozence, bydlí sám, je svobodný a bezdětný, vrátit se do Maroka nechce z důvodů ekonomických, neboť tam není práce.
10. Dne 5. 11. 2024 bylo žalované doručeno sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, ze kterého vyplývá, že ředitelství dne 3. 9. 2024 odeslalo veškeré podklady k ověření totožnosti žalobce na Velvyslanectví Marockého království v ČR, přičemž do 5. 11. 2024 ředitelství neobdrželo od velvyslanectví ani po opětovných urgencích žádnou odpověď k ověření totožnosti žalobce a následnému vystavení náhradního cestovního dokladu. Z předchozí zkušenosti je však dle Ředitelství služby cizinecké policie zřejmé, že minimální doba ověření ověření totožnosti je delší než 90 dní a vystavení náhradního cestovního dokladu trvá minimálně dalších 14 dní od ověření totožnosti cizince.
11. Nejprve se soud zaměřil na námitky týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
12. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „*hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). V návaznosti na to Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39, vyslovil, že „*správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ... důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu.“ Soudy rozhodující ve správním soudnictví rovněž setrvale judikují, že nezákonnost rozhodnutí o prodloužení doby zajištění nezpůsobují problémy při získávání náhradních cestovních dokladů, pokud je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný, žalovaný nebyl při přípravě vyhoštění pasivní a zdržení vyhoštění bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů stěžovatelovy země původu v kombinaci s tím, že sám stěžovatel cestoval bez cestovních dokladů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Azs 143/2020-48, ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 Azs 353/2018-20, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015-40, či ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015-62).

13. Žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí byla prodlužující se délka trvání zajištění stanovena nepřiměřeně bez řádného odůvodnění. Soud k tomu poznamenává, že žalovaná se na straně 4 a 5 jejího rozhodnutí době, o kterou dobu zajištění žalobce prodloužila, k výčtu úkonů, které je třeba ještě učinit, včetně odhadu doby, kterou každý úkon zabere, zabývala. Žalovaná především uvedla, že v tuto chvíli došlo k odeslání veškerých podkladů cestou Ředitelství služby cizinecké policie na Velvyslanectví Maroka v Praze. Poukázala na to, že ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 5. 11. 2024 vyplývá, že veškeré dokumenty týkající se zjištění totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu pro žalobce byly dne 3. 9. 2024 zaslány na Velvyslanectví Maroka a že do současné doby nebyla v dané věci Ředitelství služby cizinecké police doručena z velvyslanectví žádná odpověď, a to i přes urgenci. Konstatovala, že Ředitelství služby cizinecké policie ve sdělení uvedlo, že minimální doba ověření totožnosti je 90 dnů i déle a vystavení náhradního dokladu trvá 14 dní i více. V případech ověřování totožnosti a vydávání náhradních cestovních dokladů Velvyslanectví Maroka spolupracuje, proto nelze předjímat, že totožnost žalobce nebude ověřena. Dále žalovaná zdůraznila, že bude nutné zajistit letenky pro doprovázející policisty, povolení tranzitu od příslušných policejních orgánů tranzitního státu, když tato spolupráce a logistické zabezpečení je vhodné na diplomatické úrovni a může trvat až jeden měsíc.
14. Z rozhodnutí žalované dle názoru soudu vyplývá, že oproti prvotnímu zajištění byly učiněny časově nejméně náročné dílčí kroky přípravy realizace správního vyhoštění žalobce, tj. odeslání veškerých potřebných podkladů Ředitelstvím služby cizinecké policie příslušným úřadům Maroka a došlo též k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo právní moci. Žalovaná v rozhodnutí dále uvedla, že i přes urgenci Ředitelství služby cizinecké policie je nyní na příslušných marockých úřadech, aby vykonaly potřebné kroky k ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu; teprve poté může být ze strany Ředitelství služby cizinecké policie podniknuta následná fáze přípravy samotné realizace správního vyhoštění. Dále soud konstatuje, že žalovaná v napadeném rozhodnutí jednoznačně uvedla, že ověření totožnosti žalobce žalovaná odhadla nejméně na 90 dnů a vystavení náhradního cestovního dokladu na 14 dnů i déle. Žalovaná též při stanovení prodloužení doby trvání zajištění přihlédla k době, která je nutná k následnému zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie obstarává letenky nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát a komunikuje s domovským státem cizince o zpětvzetí, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí je minimálně 1 měsíc.
15. Z výše uvedeného je dle soudu zjevné, že žalovaná v jejím rozhodnutí popsala výčet předpokládaných kroků potřebných k realizaci správního vyhoštění a odhad jejich časové náročnosti, a popsala, v jaké konkrétní fázi provádění těchto kroků se v době vydání rozhodnutí nachází. Rovněž z odhadované časové náročnosti jednotlivých úkonů, které je

třeba ještě provést pro realizaci správního vyhoštění žalobce, je patrné, že doba trvání prodloužení zajištění žalobce o 90 dnů není nadsazená, ale jde o realistický odhad doby potřebné k realizaci správního vyhoštění. Minimální dobu pro ověření totožnosti žalobce žalovaná na základě sdělení Ředitelství služby cizinecké policie odhadla nejméně na 90 dnů a dobu na vystavení náhradního cestovního dokladu Marockého království je třeba připočítat nejméně dalších 14 dnů, k čemuž je nutno připočítat dobu k zajištění následných přepravních dokladů (např. letenky apod.), která může trvat jeden měsíc. Z uvedeného plyne, že minimální doba, která je ještě nutná k realizaci správního vyhoštění, dle odhadu žalované činí nejméně 134 dnů, ale spíše bude trvat déle. Soud tedy uzavírá, že žalovaná přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, proč přistoupila k prodloužení zajištění žalobce o 90 dnů a že jde o zcela realistický odhad doby potřebné pro realizaci správního vyhoštění žalobce. V tomto směru je rozhodnutí žalované zcela dostatečné a podle soudu žalovaná dostala požadavku plynoucímu z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 93/2011-79.

16. Dále se soud zabýval námitkami zpochybňujícími samotnou délku prodloužení zajištění a její odůvodněnost. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
17. Z § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců plyne, že doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.
18. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, jak již bylo výše uvedeno, platí, že *„hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění ..., proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 93/2011-79). Obdobné požadavky vznesl také žalobce, podle kterého žalovaná musí kvalifikovaně na základě svých zkušeností vyhodnotit, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nutné provést k přípravě realizace správního vyhoštění, a upřesnit svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého úkolu. Těmto požadavkům žalovaná v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostala.
19. Žalovaná v napadeném rozhodnutí předeslala, že o prodloužení doby trvání zajištění rozhodovala na základě skutečnosti, že žalobce stále nevlastní cestovní doklad potřebný k realizaci správního vyhoštění, neboť marocké orgány dosud neověřily žalobcovu totožnost (proces dosud probíhá). Popsala, že dne 26. 8. 2024 poslala všechny podklady nezbytné pro ověření žalobcovy totožnosti na Ředitelství služby cizinecké policie, které je dne 3. 9. 2024 zaslalo na Velvyslanectví Maroka, jehož prostřednictvím byly dokumenty diplomatickou cestou předány do Maroka; zatím však Ředitelství služby cizinecké policie neobdrželo odpověď. Žalovaná konstatovala, že jakmile marocké orgány ověří žalobcovu totožnost, bude mu vystaven náhradní cestovní doklad a realizaci správního vyhoštění již nebude nic bránit. Podle žalované je s velvyslanectvím aktuálně nastavena velmi dobrá spolupráce a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úspěšně se daří ověřovat totožnost cizinců. Žalovaná dále na základě sdělení Ředitelství služby cizinecké policie uvedla, že ověření totožnosti trvá nejméně 90 dnů a vystavení náhradního cestovního dokladu trvá minimálně 14 dnů. Před vlastní realizací správního vyhoštění žalobce musí tedy předcházet ověření žalobcovy totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu, což zabere dohromady nejméně 104 dny. Žádost o ověření žalobcovy totožnosti spolu s potřebnými podklady odeslalo Ředitelství služby cizinecké policie na velvyslanectví dne 3. 9. 2024 a právě od tohoto data je podle názoru soudu třeba počítat ony 104 dny potřebné pro ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu žalobci; k vystavení náhradního cestovního dokladu by tak mohlo dojít nejdříve dne 16. 12. 2024. Poté má následovat další krok v podobě zajištění přepravních dokladů (letenka, vyjednání průvozu, zajištění eskorty) a komunikace o zpětvzetí cizince, což zpravidla trvá kolem jednoho měsíce, tj. v žalobcově případě přinejmenším do 17. 1. 2025. Teprve po tomto datu, tzn. nejdříve dne 18. 1. 2025, může dojít k vlastní realizaci vyhoštění žalobce, tedy k jeho odletu z území ČR některým z pravidelných leteckých spojů.

20. Soud připomíná, že žalobce byl na svobodě omezen dne 12. 8. 2024, doba trvání zajištění na základě rozhodnutí o jeho zajištění ze dne 13. 8. 2024 (v délce 90 dnů) by tak uplynula dnem 9. 11. 2024 a prodloužená doba trvání zajištění stanovená žalobou napadeným rozhodnutím v délce devadesáti dnů by uplynula dne 8. 2. 2025. Vzhledem k tomu, že odhad časové náročnosti jednotlivých kroků předcházejících vlastní realizaci správního vyhoštění počítal s minimálními hodnotami, považuje soud dvacetidenní časovou rezervu mezi prvním možným datem faktické realizace správního vyhoštění (18. 1. 2025) a koncem prodloužené doby trvání zajištění (8. 2. 2025) za přiměřenou. Stejně tak je podle názoru soudu délka zajištění žalobce přiměřená ve vztahu ke sledovanému cíli, kterým je realizace správního vyhoštění žalobce; tu ostatně sám žalobce ztížil tím, že v ČR cestoval bez dokladů totožnosti.
21. K žalobcově námitce, že zatím neobdržel náhradní cestovní doklad a z napadeného rozhodnutí nevyplývá, na základě čeho se žalovaná domnívá, že k vystavení náhradního cestovního dokladu a následné realizaci vyhoštění dojde během lhůty prodlouženého zajištění, soud podotýká, že žalovaná zjevně vycházela z již zmíněného sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 5. 11. 2024. Takový postup je podle názoru soudu plně v souladu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. jeho rozsudek ze dne 13. 10. 2022, č. j. 9 Azs 107/2022-41). Z předmětného sdělení vyplývá, že Velvyslanectví Maroka spolupracuje a totožnost ověřuje, avšak minimální doba ověření totožnosti je 90 dnů a vystavení náhradního dokladu trvá minimálně 14 dnů. Výše popsany výpočet přitom podle názoru soudu ukazuje, že vlastní realizace správního vyhoštění žalobce v době trvání jeho zajištění prodloužené napadeným rozhodnutím bude možná, resp. rozhodně není vyloučena. Předmětné sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 5. 11. 2024, které si žalovaná před vydáním napadeného rozhodnutí opatřila a z něhož vycházela, současně podle názoru soudu jednoznačně vyvrací žalobcovo tvrzení, že žalovaná rezignovala na svou povinnost opatrovat podklady pro rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění a namísto toho vycházela pouze z podkladů, na nichž založila své rozhodnutí o zajištění. Tato námitka tudíž není důvodná.
22. Z citovaného sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 5. 11. 2024 dále podle názoru soudu plyne, že žalovaná právě ve spolupráci s Ředitelstvím služby cizinecké policie postupuje v řízení aktivně vedena snahou dosáhnout cíle v podobě správního vyhoštění žalobce. Jeho zajištění tak bylo možné vnímat jako oprávněné.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. Soud zdůrazňuje, že žalovaná postupovala v souladu s § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je policie po celou dobu zajištění cizince povinna zkoumat, zda důvody zajištění trvají. Soud směrem k žalobci připomíná, že primárním důvodem jeho zajištění bylo předejít možnému maření či ztěžování realizace správního vyhoštění z jeho strany. Ve správním spisu je založeno pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, základní podmínka zajištění (resp. jeho prodloužení) je tedy splněna. Žalovaná zároveň v napadeném rozhodnutí jednoznačně konstatovala, že se nic nezměnilo na tom, že v případě žalobce nelze užít zvláštních opatření za účelem vycestování, tudíž je splněna i druhá podmínka zajištění, resp. jeho prodloužení. Žalovaná současně poukázala na to, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž upozornila na jeho nedůvěryhodnost, jeho předchozí protiprávní jednání a deklarovanou vůli nevrátit se do Maroka, což zjevně dokládá žalobcův úmysl neopustit území členských států EU. Soud proto shledal, že důvody zajištění v případě žalobce trvaly.
24. Namítá-li žalobce nedostatečnou určitost zdůvodnění doby prodloužení zajištění s tím, že není dána žádná představa časového horizontu, kdy a zda vůbec dojde k ověření žalobcovy totožnosti, soud opakuje, že Ředitelství služby cizinecké policie ve svém sdělení ze dne 5. 11. 2024 zřetelně popsalo předpokládanou dobu trvání ověření totožnosti (nejméně 90 dnů) a vystavení náhradního dokladu (minimálně 14 dnů). Podle názoru soudu je tedy dána dostatečná představa časového horizontu, kdy lze očekávat ověření žalobcovy totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu. Soud zároveň nesdílí přesvědčení žalobce, že dosavadní postup v řízení spíše svědčí o nespolupráci Velvyslanectví Maroka, neboť Ředitelství služby cizinecké policie potvrdilo, že velvyslanectví spolupracuje a totožnost ověřuje.
25. Soud k tomu dále zdůrazňuje, že v zajištění cizince nelze pokračovat, pokud reálný předpoklad vyhoštění absentuje. Taková situace v projednávané věci nastala po vydání napadeného rozhodnutí, když dne 28. 11. 2024 obdržela žalovaná informaci Ředitelství služby cizinecké policie o tom, že totožnost žalobce nebyla ověřena, jelikož dle sdělení Velvyslanectví Maroka se v případě žalobce nejedná o jejich občana. Z tohoto důvodu bylo zajištění žalobce dne 30. 11. 2024 ukončeno. I tento postup žalované, kdy bylo zajištění žalobce ukončeno, prokazuje, že po celou dobu zajištění cizince zkoumala, zda důvody zajištění trvaly, a že Velvyslanectví Maroka spolupracuje a ověřuje totožnost občanů tohoto státu.
26. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud výrokem II. vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 20. prosince 2024

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.